

Na Vyšehraní bylo fajn

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 23 Červen 2009 17:37

Uspořádat festival je kus krásné, ale těžké práce. Krom organizačních příprav a dramaturgie jsou rozhodující především peníze, kdy nelze spoléhat na příjmy ze vstupného. Ochota darovat peníze jen za cenu snížení daňového základu nepatří v současnosti k aktuálním otázkám, spíše naopak.

Na Letní scéně v těsné blízkosti Slavína na Vyšehradě proběhlo sedmnáct večerů festivalu Vyšehraní. Již samotná délka festivalu pod širým nebem zaslouží obdiv. Duší festivalu je Martina Dimmerová, zvaná Mártý. Kdyby to bylo v mých časových možnostech, „bydlel“ bych na Vyšehradě letos po celou dobu festivalu. Bohužel jsem seděl na dřevěných lavicích pouhých pět dnů, ale i tak to stálo zato.

Projekt letošního festivalu spočíval zejména v prostoru, který dostaly jednotlivé kraje naší republiky. Všechny večery moderovala sama hlavní organizátorka. Mártý o sobě prohlašovala, že není profesionální moderátorkou, ale moderuje ráda. Přiznám, že její sympatický výkon pokládám za lepší zážitek než u některých osob, které moderováním vydělávají na chleba. Vůbec mi nechyběly obvyklé familiérní řeči o

interpretech, aby diváci viděli, že pašák moderátor je se všemi kamarád a chyběly i obvyklé vtípky, jimž se většinou jako první chechtá sám vypravěč. Mártý moderuje civilně, věcně a postupně čím dál lépe. Dramaturgii měl na starosti i Tomáš Berka, nepřehlédnutelná postava scény folk a country.

Co považuji za cennější než hudební program samotný je prostor, který každý večer dostaly

dětské domovy. V době, kdy se utrácení státní peníze za spoustu zbytečných věcí pod praporem lobbyistů, jsou zde děti, o které vlastně nikdo nestojí. Při jednotlivých vystoupeních, většinou tanečních a pěveckých, mi občas slzely oči. Děti byly přirozené a často talentované. Jen jsem si říkal, co s dětmi bude, až uplyne doba péče státu a půjdou do života? Většinou to byly děti tmavé pleti, které většinou naše stále xenofóbní veřejné mínění nepřijímá a diskuse se vedou spíše o snížení hranice trestnosti, než o penězích a projektech pro výchovu, když chybí to hlavní, rodičovská láska. Děti sklízely pokaždé veliký potlesk, byť jsem zaslechl ojedinělý pokřik nějakého takydiváka, že přišel na koncert. Hlupáka bohužel nalezneme všude.

Co mi utkvělo v paměti z oné malé části festivalu, kterou jsem viděl? Jihočeský večer patřil kapele **Epy de Mye**, která byla jistě pro řadu diváků příjemnou premiérou. Zněly zejména písně z její první desky **Stopy nezmizí**, mrazilo mě u písně *Obyčejné fotky*, podobně jako u Krátké paměti Honzy Žambocha.

Pavlína Jíšová

představila novou sestavu své kapely s dcerou Adélou a Kubou Rackem, a samozřejmě nechyběl ani

Žalman a spol.

Příbramskou **Ginevru** jsem viděl přesně před rokem na stejném jevišti. Zpívá a hraje jim to báječně a těším se na novou desku točenou u Honzy Friedla. Součástí festivalu nebyla jen hudba, ale i mluvené slovo. Ochotnický soubor s názvem **Kašpaři z Mezihoří** si

kousl do pořádného krajíce. Goldoniho

Poprask na laguně

mám v paměti s fenomenálním Ladislavem Peškem, či Viktorem Preisem v hlavní roli. Samozřejmě, od party nadšenců nelze čekat srovnatelný výkon, ale postupně si herci získávali diváky a zněl smích, který ke hře patří. Škoda, že někteří diváci nevydrželi do konce, protože Kašpaři měli nejméně pět opon.

Další večer patřil Zlínskému kraji a jeviště ovládl **Bolek Polívka** s **Jiřím Pechou**, doprovázení **Wabi Daňkem**

. Polívka je jednou z nejvýraznějších osobností našeho divadla a prokázal, že si po pár minutách může dělat s publikem v podstatě co chce. Jiří Pecha, jeho věrný soupeř, dokázal v několika miniaturách, včetně recitace s vyňatým umělým chrupem, že je to také Pan Někdo. Wabi představil pár písní ze své nové desky s názvem

A život běží dál

a uvedenou dvojici dobře doplnil i slovem.

Na Vyšehraní bylo fajn

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 23 Červen 2009 17:37

Jihomoravský kraj jako první zastoupil **Vlasta Redl** s fujaristou **Sweetjou** a **Lubošem Javůrkem**

. Vlasta

Redl sice více mluvil než hrál, ale necítil jsem se ošizen. Jen mi chyběla jeho sóla na elektrickou kytaru a dost se mi zastesklo po Každý den jinak. Druhá

Bokomara

s sebou přivezla svou stálou zpěvačku, pani

Nadů Urbánkovou

. Pani Urbánková má stále obrovské charisma, šarm, a kdyby to zpívalo mnohým mladším než je ona tak jako jí, bylo by jim hej. Koncovka patřila

Robertu Křesťanovi s Druhou trávou

. Jako vždy kus nádherné muziky zpívané nádherným hlasem.

Poslední večer, který jsem viděl, i závěr festivalu, patřil Praze. Na jevišti se sešly samé staré bigbítové páky. Jako první to bylo sdružení **Blues Session** v čele s Jaroslavem Olinem Nejezchlebou a Ondřejem Konrádem. Kdesi nad nimi se vznášel hlas Petra Kalandry, a ačkoliv sdružení má blues spíše v názvu než v repertoáru, byl to skvělý zážitek. Rovněž

Ivan Hlas trio

rozhýbal publikum, které si s ním zazpívalo věčně zelené

Malagelo

, či

Aranku

.
Vladimír Mišík s Etc.

mě moc potěšil. Mišík přišel jen s jednou hůlkou a až na jednu instrumentálku, kde se dostalo zejména na Honzu Hrubého, zpíval bez pauzy všechno a zpíval dobře. Poslední byl

Blue Effect

s hostem, ale prý i novým stálým hráčem,

Leškem Semelkou

. Večer i festival skončil. Zaznamenal jsem bohužel i obavu, aby se mohl festival konat i příští rok. Věřme, že se to organizátorům podaří. Absence Vyšehraní by byla škodou nejen pro Prahu.